

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 13.626 van 3 juli 2008  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 17 juli 2002 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 1 augustus 2002. Op 17 januari 2003 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 26 maart 2003 weigerde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekers beroep tegen deze laatste beslissing bij de Raad van State werd op 1 juli 2004 verworpen.
2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 22 oktober 2004 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 19 november 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van

verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 23 november 2004. Hij werd gehoord op 30 maart 2007.

3. Op 5 april 2007 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker werd gehoord ten gronde op 13 augustus 2007.
4. Op 27 maart 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

## **2. Ten gronde.**

1. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vreest hij vervolging in zijn land van herkomst omwille van de elementen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag en omwille van zijn activiteiten in België. Verzoeker verklaart dat hij in Iran sympathisant was van de Koerdische Democratische Partij Iran (KDPI) en hij een jaar na aankomst in België zijn activiteiten voor deze partij hervatte. Deze activiteiten bestaan voornamelijk uit het deelnemen aan herdenkingen en feesten van de partij. Tevens neemt verzoeker deel aan manifestaties en vergaderingen georganiseerd door de KDPI. Verzoeker verklaart dat zijn vader, schoonvader en schoonbroer in september 2003 in Iran werden ondervraagd en dat zijn familieleden werden bedreigd omwille van zijn activiteiten in België. De Iraanse autoriteiten zouden beelden in hun bezit hebben waarop verzoeker te zien is op een feest van de KDPI. Na twee dagen vasthouding zouden verzoekers familieleden zijn vrijgelaten. In augustus 2006 zou verzoeker er telefonisch van op de hoogte zijn gebracht dat zijn vader een tweede keer werd ondervraagd. Na één dag detentie zou hij opnieuw zijn vrijgelaten.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een attest van de KDPI-afdeling te Parijs ter staving van zijn activiteiten in Iran, een pamflet van "De Koerden in België" over de slachtoffers van de gifaanval op Halabja, een uitnodiging voor de conferentie "Mensen- en volkerenrechten in Iran", foto's van zijn deelname aan manifestaties, een CD-rom met een opname van het feest van twee reibandan 2006, een CD-rom met foto's van zijn activiteiten en twee videocassettes met amateuropnames van het feest twee reibandan 2003 en een opname van Koerdische strijders uitgezonden door Tishk TV, een internetartikel over het feest van twee reibandan 2007 met zijn foto, een internetartikel over de verspreiding van CD's met politieke gebeurtenissen door sympathisanten van de KDPI in de nacht van 4 juli 2005 en medische attesten betreffende zijn rugproblemen.

2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.
3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de

beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Verzoeker laat na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn genomen.
5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen heeft aangehaald die het bedrieglijk karakter van zijn eerste asielaanvraag kunnen weerleggen, (ii) een reëel risico bij terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker niet tot deze risicogroep kan gerekend worden omdat hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Iran reeds als politiek opposant geïdende te zijn geweest door de autoriteiten en daarnaast zijn activiteiten in België bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met belangrijke openbare en/of gevaarlijke oppositieactiviteiten, (iii) het niet aannemelijk is dat zijn vader, schoonvader en schoonbroer omwille van zijn (beperkte) activiteiten bij de KDPI effectief zouden worden aangehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten, (iv) hij nauwelijks enig detail kon verstrekken over de ondervragingen van zijn vader, schoonvader en schoonbroer, (v) hij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs aan te brengen van zijn beweerde problemen in Iran of de beweerde problemen van zijn familie, (vi) de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en (vii) de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.
6. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, te weten dat hij niet terug kan naar Iran omwille van de redenen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat verzoekers eerste asielaanvraag het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 26 maart 2003, die na verworping van het beroep door de Raad van State definitief is geworden en gezag van gewijsde heeft. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen blijkt dat verzoeker zijn reisweg niet kon bewijzen, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde die de kern van zijn asielrelaas betreffen en bijgevolg de geloofwaardigheid van het gehele relaas aantasten, hij niet het minste bewijs kon aanbrengen van de dood van zijn broer, hij geen begin van bewijs kon aanbrengen van zijn bewering dat hij regelmatig bijdragen stortte aan de KDPI, hij foutieve verklaringen heeft afgelegd omtrent de ideologie van de KDPI hetgeen zijn beweerde band met deze partij twijfelachtig maakt en hij niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen documenten kon bijbrengen waaruit kan blijken dat hij vervolgd is. Gelet op deze vaststellingen besloot de Vaste Beroepscommissie tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput.

7. De Raad stelt vast dat de neerlegging van een attest van de KDPI-afdeling in Parijs waarin wordt bevestigd dat verzoeker in Iran reeds sympathieën had voor de partij en activiteiten voor hen ontwikkelde, niet volstaat om de tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag te herstellen. Daargelaten het feit dat het louter een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, is het attest opgemaakt op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en vertoont het derhalve een gesolliciteerd karakter. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat het attest afkomstig is van een objectieve en onafhankelijke bron. Voor zover verzoeker argumenteert dat hij enkel een fax kan bekomen en indien er enige twijfel is omtrent de authenticiteit van het document of de waarachtigheid van de informatie die erin staat vermeld, het Commissariaat-generaal perfect gemachtigd is om contact op te nemen met het partijbureau, wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken worden aangebracht. Het is niet de taak van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Gelet op deze overwegingen wordt het attest niet in aanmerking genomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn politiek engagement dateert van voor zijn vlucht naar België en dat hij omwille van dit politiek engagement door de Iraanse autoriteiten werd vervolgd.
8. Met betrekking tot zijn activiteiten in België merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals in casu het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on refugee sur place claims, februari 2004).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (CEDOCA-antwoorddocument IR2007-011w) blijkt dat een reëel risico bij terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden, omdat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Gewone leden van een organisatie of sympathisanten, die deelnemen aan betogingen, lopen volgens de geconsulteerde bronnen geen gevaar op vervolging bij terugkeer (ze kunnen ondervraagd worden of krijgen soms een geldboete).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen blijk geeft van een doorgedreven politieke overtuiging. Verzoeker verklaarde tijdens zijn opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal immers dat hij in België enkel sympathisant is van de KDPI en zijn activiteiten beperkt bleven tot het deelnemen aan een aantal herdenkingen, feesten, betogingen en vergaderingen. Verzoeker heeft nooit zelf

activiteiten georganiseerd, noch heeft hij ooit met de media gesproken (administratief dossier, stuk 10, p. 12 en p. 15-18; stuk 3, p. 4-5). Verder verklaarde verzoeker dat hij wel naar allerlei activiteiten van de KDPI is gegaan maar dat hij, het feest van twee reibandan 2003 uitgezonderd, nooit langer dan een half uur of een uur is gebleven (administratief dossier, stuk 3, p.6). Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, kunnen dergelijke beperkte activiteiten bezwaarlijk worden gelijkgesteld met belangrijke openbare en/of gevaarlijke oppositieactiviteiten en kan verzoeker, gelet op zijn profiel, niet tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico op vervolging loopt omwille van zijn activiteiten in België.

In het licht van bovenstaande overwegingen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn familie door de Iraanse autoriteiten zou zijn aangehouden en ondervraagd omwille van deze beperkte activiteiten in België, temeer daar verzoeker zich op dit vlak beperkt tot blote beweringen die met geen enkel begin van bewijs worden gestaafd en hij bovendien zeer weinig details kan verstrekken over de aanhouding en ondervraging van zijn familie. De uitleg dat het heel moeilijk is om contact te onderhouden met Iran, dat hij zelf nooit contact opneemt maar enkel nieuws kan ontvangen via zijn schoonfamilie die via het telefoontoestel van een vriend belt en dat zijn familie enerzijds uit angst en anderzijds om hem en zijn echtgenote niet verder te verontrusten geen verdere informatie geeft, is niet afdoende en kan bijgevolg niet overtuigen. Vooreerst wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie over zijn problemen te vergaren en hiervan indien mogelijk te nodige bewijsstukken te bekomen. De vaststelling dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om meer gedetailleerde informatie te bekomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en zijn beweerde vrees voor vervolging. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wél zelf contact opneemt wanneer er een probleem is en dat zijn familie hem kan contacteren op zijn gsm (administratief dossier, stuk 3, p. 2), zodat verzoeker geen enkele gegronde reden aanvoert waarom hij niet meer inspanningen heeft ondernomen om meer informatie over zijn beweerde problemen en deze van zijn familie te bekomen.

9. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift nogmaals op dat er foto's van hem werden gepubliceerd op het internet en dat beelden van zijn deelname aan het feest van twee reibandan werden onderschept door de Iraanse autoriteiten. Verzoeker beperkt zich op dit vlak echter tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en gaat eraan voorbij dat de Commissaris-generaal deze verklaringen reeds heeft beoordeeld en mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde foto's, CD-roms, videocassettes, internetartikels, het pamflet en de uitnodiging voor een conferentie niet weerlegt, zodat de Raad deze stukken om dezelfde reden als de Commissaris-generaal niet in aanmerking neemt.
10. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het onderzoek van een asielaanvraag of verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming niet bevoegd is om zich uit te spreken over het recht op verblijf op het grondgebied omwille van medische redenen. De door verzoeker in de loop van de procedure neergelegde medische attesten zijn dan ook niet dienend voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. In de eerste bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gevolmachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

11. Verzoeker vraagt, in uiterst ondergeschikte orde, hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.
12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 juli 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,      wnd. voorzitter,  
                                         rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. B. PIL,                      toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**B. PIL.**

**M.-C. GOETHALS.**